

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Mgr. Petrem Sedlákem, Ph.D. ve věci

žalobce: **P. B.,**
bytem
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8

proti
žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina,**
sídlem Žižkova 57, 587 33 Jihlava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 7. 2017, č. j. KUJI 52806/2017, sp. zn. OOSČ 478/2017 OOSC/173,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **j e p o v i n e n** nahradit žalovanému náklady řízení ve výši 1.106 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

1. Žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně dne 19. 9. 2017 brojil žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 7. 2017, č. j. KUJI 52806/2017, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Velké Meziříčí ze dne 8. 6. 2017, č. j. DOP/19512/2017-juran/2569/2017, jímž byl žalobce uznán vinným z přestupku podle §

125f zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, kterého se měl dopustit tím, že dne 18. 4. 2017 v 10:57 hod. řídil nákladní automobil R. M. a v obci N. u restaurace na silnici č. II/354 směr V. M. jel rychlostí 69 km/h, čímž překročil rychlostní limit dle 18 odst. 4 silničního zákona o 19 km/h, za což mu byla uložena pokuta 2.000 Kč a náklady řízení 1.000 Kč.

2. Žalobce nejprve brojil proti uložení pokuty, vč. jejího odůvodnění, neboť správní orgán neuvedl, jaké má to které kritérium vliv na konečnou výši pokuty, tj. nevyjádřil závažnost jednotlivých kritérií a až na výjimky neuvedl správní orgán ani to, zda je hodnocené kritérium polehčující, neutrální či přitěžující okolností. Brojil i proti tomu, že správní orgán hodnotil jako přitěžující okolnost to, že žalobce je držitelem řidičského oprávnění. Pochybením je dle něj i to, že správní orgán nepopsal svou rozhodovací praxi. Namítl i porušení zákazu dvojího přičítání tím, jak správní orgán hodnotil místo, kde mělo k přestupku dojít. Poukázal i na absenci hodnocení záznamů v evidenční kartě řidiče a nepřezkoumatelnost stran institutu zahlazení odsouzení. Nepřezkoumatelný je i závěr o majetkových poměrech žalobce. Konečně žalobce namítl, že úvaha správního orgánu o samotné výměře pokuty, tj. o jejím stanovení na částku 2.000 Kč, je nepřezkoumatelná, neboť správní orgán bez bližšího zdůvodnění uvádí, že nepřevažují polehčující ani přitěžující okolnosti.
3. Dále žalobce brojil proti způsobu měření rychlosti. Namítl, že správní orgán nezkoumal, zda měření zvyšovalo dle § 79a silničního zákona bezpečnost provozu na pozemních komunikacích, když podle jeho názoru tento účel nesplňovalo, neboť bylo prováděno skrytým způsobem, a žalobce nenašel žádný základ pro skrytý způsob výkonu této pravomoci Policie ČR. Namítl proto nezákonný způsob pořízení důkazu o překročení rychlosti, a tedy jeho procesní nepoužitelnost. Dále žalobce označil za nepřezkoumatelný pro nepodloženost závěr správního orgánu, že rychloměr nemohl zaznamenat jinou rychlost než skutečnou rychlost žalobce. Obdobně žalobce považoval za nepřezkoumatelný postup správního orgánu, který od naměřené rychlosti odečetl „odchylku“ 3 km/h. Dále žalobce namítl, že nebylo nijak prokázáno, že by policisté byli proškolení, a toto nelze presumovat pouze z jejich pracovního zařazení. Brojil i proti tomu, že správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí vůbec neřešil to, zda bylo postupováno v souladu s Návodem k obsluze, a neřešil ani to, o jaký rychloměr se jednalo, ani nezmiňoval princip měření, ani výrobní značku atp. Žalobce však z opatrnosti uváděl, že pokud bylo měření provedeno radarovým rychloměrem, je zřejmé, že měření bylo provedeno v rozporu s požadavky Návodu k obsluze, neboť bylo zjevně provedeno v zatáčce. Závěrem této části námitek namítl i nepřezkoumatelnost rozhodnutí v tom, že správní orgán se vůbec nezabýval tím, komu patřil použitý rychloměr a důsledky případného soukromého vlastnictví.
4. V závěrečné námitce brojil proti nepřezkoumatelnosti napadených rozhodnutí, kterou spatřuje v tom, že z nich nelze zjistit, jakou časovou verzi příslušných právních předpisů správní orgány užily při rozhodování.
5. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 23. 10. 2017 odkázal na žalobou napadené rozhodnutí a k jednotlivým námitkám uvedl následující. K námitkám proti uložení pokuty konstatoval, že správní orgán prvního stupně se zabýval všemi hledisky pro uložení pokuty a tuto řádně odůvodnil, vč. odůvodnění polehčujících a přitěžujících okolností.

Nedošlo podle něj ani k porušení zásady dvojího přičítání ani nepřezkoumatelnosti z důvodu absence popisu podobných případů.

6. K měření rychlosti poukázal na to, že výběr stanoviště pro měření rychlosti není na posouzení správního orgánu, neboť toto je v kompetenci hlídky policie a způsob měření se odvíjí od výběru konkrétního měřicího zařízení. Námitku zpochybňující odečet „odchylky“ označil za účelovou. Všichni policisté jsou dle žalovaného proškolení k měření rychlosti v rámci povinné základní odborné přípravy a jeho oprávnění vykonávat měření rychlosti jen po proškolení vyplývá i ze zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů. Výslech policistů považoval žalovaný za nadbytečný s ohledem na obsah záznamu o přestupku. K označení měřidla odkázal na rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a uvedl, že není v kompetenci správního orgánu zjišťovat vlastnictví měřidla, které používá Policie ČR.
7. Nedůvodné jsou dle žalovaného i námitky ohledně použitého znění právních předpisů.
8. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s.r.s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s.r.s.). O žalobě soud rozhodl po nařízeném soudním jednání.
9. Soud předně v návaznosti na pořadí uplatněných žalobních námitek přezkoumal odůvodnění rozhodnutí o sankci a dospěl k závěru, že uložená sankce byla dostatečně odůvodněná. Sankci uložil správní orgán v polovině zákonné sazby.
10. Pro přezkum sankcí lze obecně odkázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012-36, ve kterém soud uvedl, že „*ukládání pokut za správní delikty se děje ve sféře volného správního uvážení (diskrečního práva) správního orgánu, tedy v zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích, resp. volit některé z více možných řešení, které zákon dovoluje. Na rozdíl od posuzování otázek zákonnosti, jimiž se soud musí při posuzování správní věci k žalobní námitce zabývat, je oblast správní diskrece soudní kontrole prakticky uzavřena. Podrobit volné správní uvážení soudnímu přezkoumání při hodnocení zákonnosti rozhodnutí lze jen potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení, vybočil-li z nich nebo volné uvážení zneužil. Není však v pravomoci správního soudu, aby vstoupil do role správního orgánu a položil na místo správního uvážení soudcovské a sám rozhodl, jaká pokuta by měla být uložena. [...] Z judikatury Nejvyššího správního soudu přitom vyplývá, že při posuzování zákonnosti uložené sankce správní soud k žalobní námitce přezkoumá, zda správní orgán při stanovení výše sankce zohlednil všechna zákonem stanovená kritéria, zda jeho úvahy o výši pokuty jsou racionální, ucelené, koherentní a v souladu se zásadami logiky, zda správní orgán nevybočil z mezí správního uvážení nebo jej nezneužil, ale rovněž, zda uložená pokuta není likvidační [srov. např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133, publikované pod č. 2092/2010 Sb. NSS, www.nssoud.cz, nebo nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 3/02 ze dne 13. 8. 2002 (N 105/27 SbNU 177; 405/2002 Sb.), nebo sp. zn. Pl. ÚS 38/02 ze dne 9. 3. 2004 (N 36/32 SbNU 345; 299/2004 Sb.); oba dostupné na <http://nalus.usoud.cz>]. Při hodnocení zákonnosti uložené sankce správními soudy není dán soudu prostor pro změnu a nabrzení správního uvážení uvážením soudním, tedy ani prostor pro hodnocení prosté*

přiměřenosti uložené sankce. Přiměřenost by při posuzování zákonnosti uložené sankce měla význam jediné tehdy, pokud by se správní orgán dopustil některé výše popsané nezákonnosti, v jejímž důsledku by výše uložené sankce neobstála, a byla by takříkajíc nepřiměřená okolnostem projednávaného případu.“

11. Soud při posouzení úvah správního orgánu prvního stupně neshledal, že by úvahy o výši pokuty nebyly racionální, ucelené, koherentní a v souladu se zásadami logiky. Pokud žalobce tvrdil, že správní orgán neuvedl, jaké má to které kritérium vliv na konečnou výši pokuty, nevyjádřil závažnost jednotlivých kritérií a až na výjimky neuvedl správní orgán ani to, zda je hodnocené kritérium polehčující, neutrální či přitěžující okolností, tak soud shledal, že správní orgán zkonstatoval jak zjištěné polehčující okolnosti, tak i okolnosti přitěžující. V souvislosti s polehčujícími a přitěžujícími okolnostmi se zabýval i místem spáchání přestupku. Podle názoru soudu je třeba hodnotit tyto skutečnosti ve vzájemné vazbě celkově na výši sankce. Jestliže vedle sebe postavil správní orgán prvního stupně jako polehčující okolnost to, že nebyla způsobena škoda a nedošlo ke zranění, a to, že za poslední rok žalobce pravidla provozu na pozemních komunikacích neporušil, a jako přitěžující okolnost překročení rychlosti na horní hranici přestupku, nerespektování pravidel držitelem řidičského oprávnění s nulou lítostí nad spácháním přestupku a místo spáchání s výskytem chodců, občanů atd., tak je zjevné, že při hodnocení jednání se správní orgán prvního stupně pohyboval nad základní hranicí sazby pokuty, neboť nijak nepřevažují kritéria snižující závažnost přestupku, což správně a precizně vyjádřil v části odůvodnění *Hodnocení správního orgánu* na str. 4 svého rozhodnutí. Z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je patrné, že byl hodnocen zjištěný skutkový stav, byly zvažovány přitěžující i polehčující okolnosti a provedené hodnocení nevykazuje žádné prvky libovůle, je logické, ucelené. Přestupek byl zjištěn při provozu na pozemní komunikaci rychloměrem, a pokud nebylo zjištěno více polehčujících a přitěžujících okolností, nedává valného smyslu, aby správní orgán výslovně přiřazoval váhu jednotlivým zjištěným skutečnostem. Provedené hodnocení v nyní posuzované věci je racionální a vnitřně souladné. Soud proto za důvodné nepovažuje námitky, kterými žalobce zpochybňoval přezkoumatelnost odůvodnění pokuty (neuvedení vlivu jednotlivých kritérií na výši pokuty, nevyjádření jejich závažnosti a polehčujícího, neutrálního nebo přitěžujícího charakteru).
12. Další námitkou brojil i proti tomu, že správní orgán hodnotil jako přitěžující okolnost to, že žalobce je držitelem řidičského oprávnění. Správní orgán prvního stupně odkázal na držení řidičského oprávnění v souvislosti s pohnutkami žalobce, tj. v souvislosti s jeho vnitřním vztahem ke spáchanému jednání. Soud se zcela ztotožňuje se závěrem, že pokud byl žalobce držitelem řidičského oprávnění, lze předpokládat, že je odborně a zdravotně způsobilý k řízení vozidla. Pokud za této situace porušuje dopravní předpisy, které jistě zná, tak to vypovídá o jeho vnitřním vztahu k povinnosti tyto předpisy respektovat, avšak s ohledem na nulovou sebereflexi žalobce spíše negativně. V případě, že by tento delikt spáchala osoba, která není držitelem řidičského oprávnění, tak by její jízda bez tohoto oprávnění musela být hodnocena jako samostatný delikt, což vylučuje její hodnocení jako přitěžující okolnosti. Názor žalobce, vyjádřený v bodě 4. žaloby je tak prostou spekulací.
13. Část námitky ohledně předchozí rozhodovací praxe správního orgánu prvního stupně soud taktéž považuje za nedůvodnou. Žalobce má bezpochyby pravdu v tom, že správní orgány

mají rozhodovat v obdobných případech shodně, nicméně popis předcházející praxe je jistě možný v případech, ve kterých správní orgán o typových podstatách rozhoduje v omezeném počtu případů, navíc v širokém rozpětí pokut (typicky např. Úřad pro ochranu hospodářské soutěže). Avšak v případě správního orgánu prvního stupně, který rozhoduje v tisících obdobných případech navíc s úzce limitovaným rozmezím pokut (v souzené věci jeden tisíc Kč), považuje soud požadavek na odůvodňování předchozí praxe jako nadbytečné, neboť odlišnosti jednotlivých případů se pohybují maximálně v řádech stokorun, a to při zohlednění individuálních otázek jednotlivých případů. Zohledňování předchozí praxe však může mít bezpochyby místo u přestupků v dopravě se zákazem řízení a pokutou v řádech desetitísiců korun.

14. Podle názoru soudu nedůvodně namítal žalobce i porušení zásady zákazu dvojího přičítání. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 As 280/2016-23, zásada zákazu dvojí přičítání *„spočívá v tom, že k okolnosti, která tvoří zákonný znak skutkové podstaty správního deliktu, nelze přihlídnout jako k okolnosti polehčující či přitěžující v úvaze při ukládání sankce. Jednu a tutéž skutečnost, která je dána v intenzitě nezbytné pro naplnění určitého zákonného znaku skutkové podstaty konkrétního porušení právní povinnosti, nelze současně hodnotit jako okolnost obecně polehčující či obecně přitěžující. Při zvažování výše pokuty lze tedy vycházet z různých kvantitativních a kvalitativních aspektů, následků či závažností, jimiž se deliktní jednání projevovalo, nikoli z protiprávnosti jednání jako takového (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 29. 8. 2007, č. j. 29 Ca 211/2006-34, publ. pod č. 1728/2008 Sb. NSS, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2006, č. j. 4 As 22/2005-68).“* Dále lze z uvedeného rozsudku zdůraznit, že *„stejně v jako případě, který byl posuzován ve výše citovaném rozsudku (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2016, č. j. 2 As 161/2016-52), považoval za přitěžující okolnost skutečnost, že protiprávního jednání se žalobce dopustil v obci, což je však součástí zákonné skutkové podstaty předmětného přestupku. Takový postup je nepřijatelný, neboť porušuje zásadu zákazu dvojího přičítání téhož“*.
15. V nyní posuzované věci se správní orgán prvního stupně dvojího přičítání ve smyslu citované judikatury nedopustil. Jako přitěžující okolnost nebylo v posuzované věci hodnoceno spáchání deliktu v obci. Správní orgán prvního stupně pouze při hodnocení sankce zdůraznil, že se jedná o místo v obci, kde dochází k pohybu chodců, jedná se o místo u hospody. Jinými slovy, popsal místo spáchání deliktu jako více rizikové pro možnost spáchání negativního následku, než jiná místa v obci. Podle názoru zdejšího soudu lze jistě i v rámci obce specifikovat místa méně či více riziková a místo spáchání deliktu tak ve vazbě na rizikovost konkrétního místa promítnout i do hodnocení sankce, neboť významně rizikovější bude situace, kdy řidič nedovolenou rychlostí projede přes přechod pro chodce u zastávky hromadné dopravy nebo u školy, než když pojedje zvýšenou rychlostí v průmyslové zóně bez úseku pro pohyb chodců. Právě takováto kritéria jsou nástrojem pro individualizaci trestu, namísto paušálního hodnocení odpovědnosti za přestupek.
16. Pokud žalobce poukázal na absenci hodnocení záznamů v evidenční kartě řidiče a nepřezkoumatelnost stran institutu zahlázení odsouzení, tak z napadeného rozhodnutí vyplývá, že záznamy v evidenční kartě řidiče nebyly hodnoceny v neprospěch žalobce, naopak v jeho prospěch bylo hodnoceno to, že ačkoliv má dle evidenční karty dva záznamy, tak za poslední rok neporušil pravidla provozu na pozemních komunikacích.

Není tak patrné, že by hodnocení záznamů mělo negativní dopad do práv žalobce, přičemž za této situace nevidí soud důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

17. V případě závěru o majetkových poměrech žalobce je zjevné, že správní orgán prvního stupně s ohledem na obsah jeho spisu dospěl k závěru, že nebyly zjištěny žádné okolnosti, které by indikovaly kritickou sociální situaci žalobce v případě uložení pokuty ve výši 2.000 Kč. Žalobce mohl kdykoliv v průběhu řízení, vč. řízení před žalovaným tvrdit a prokázat opak, tedy že je pokuta ve výši 2.000 Kč pro něj likvidační. Toto neučinil ani v řízení před správními orgány ani v řízení před soudem. Řízení se aktivně neúčastnil a nechal se zastupovat Českou vzájemnou pojišťovnou motoristů, která však do správního řízení žádné vyjádření nepředložila, odvolání bylo taktéž podáno jako blanketní. Soud neshledává pochybení správních orgánů při vyhodnocení obsahu správního spisu při závěru o sociální situaci žalobce a nemá za to, že by mělo valný smyslu rušit napadené rozhodnutí pro to, aby byla změněna formulace z „*Nebylo zjištěno...*“ na např. „*Z obsahu správního spisu nevyplývá...*“. Jestliže je žalobce schopen hradit právní zastoupení ve správním řízení, potažmo před soudem, přičemž je nerozhodné, zda je hrazeno prostřednictvím „pojištění proti pokutám“, nebo na základě přímé platby, a to vč. soudního poplatku, který převyšuje uloženou pokutu, nemá soud žádnou indicii, která by napovídala o nesprávném nebo nedostatečném hodnocení sociální a ekonomické situace žalobce správními orgány.
18. K závěru námitky stran nedostatečnosti odůvodnění sankce, kde žalobce brojil proti nepřezkoumatelnosti úvah správního orgánu o samotné výměře pokuty, nezbyvá soudu než konstatovat, že správní orgán nevybočil z mezí správního uvážení ani jej nezneužil, uloženou pokutu neshledal na základě nulových relevantních tvrzení žalobce likvidační a při stanovení výše sankce zohlednil všechna zákonem stanovená kritéria. Správní orgán prvního stupně uvedl, jaká kritéria považuje za přítěžující a jaká za polehčující, konstatoval, že ani jedno z nich nepřevažuje (tedy že tato kritéria jsou ve vzájemném součtu rovnocenná), pročez i podle názoru soudu je jednoznačně odůvodněno uložení sankce uprostřed zákonného rozmezí.
19. V další části námitek brojil žalobce proti způsobu provedení měření rychlosti. Předně rozporoval naplnění podmínek ustanovení § 79a zákona o silničním provozu a procesní použitelnost důkazů získaných při měření rychlosti.
20. Podle ustanovení § 79a zákona o silničním provozu je za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií.
21. Z uvedeného ustanovení jasně vyplývá, že účelem měření rychlosti musí být zvyšování bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích. Skutečnost, že žalobce nikde nenašel oprávnění policie ke skrytému měření rychlosti, nic nemění na tom, že volba způsobu, jakým je měření rychlosti prováděno, je na příslušném orgánu, který měření rychlosti provádí, tj. na policii, resp. na obecní policii. Soud je zcela opačného názoru než žalobce na vliv skrytého měření na bezpečnost silničního provozu, neboť účelem měření rychlosti

není donutit řidiče zpomalit tím, že bude vidět policistu měřícího rychlost, nýbrž kontrola dodržování předpisů, které má řidič dodržovat bez ohledu na to, zda na krajnici vozovky stojí policista s radarem, nebo ji kontroluje stacionární radar, nebo není prováděna kontrola žádná. Zvýšení bezpečnosti silničního provozu tak nelze dosáhnout stacionárními radary o nic více než umístěním jednotek, desítek, stovek či tisíců policistu na silnici s ručními radary, neboť jakékoliv měření rychlosti je primárně kontrola dobrovolného dodržování dopravních předpisů. Podle názoru soudu jsou zcela na místě oba způsoby měření rychlosti. Akceptace skrytého způsobu měření rychlosti je jasně patrná z judikatury správních soudů i Ústavního soudu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 5. 2016, č. j. 10 As 193/2015-34, resp. ze dne 31. 1. 2011, č. j. 8 As 27/2010-75, či ze dne 15. 11. 2017, č. j. 2 As 191/2017-56, případně usnesení Ústavního soudu ve věci sp. zn. IV. ÚS 868/11 ze dne 1. 6. 2011). Námitky zpochybňující oprávnění policie měřit rychlost žalobce, vč. jejich procesního vyústění v podobě nezákonně získaného a procesně nepoužitelného důkazu jsou proto zcela nedůvodné.

22. Další žalobní námitka, uplatněná pod bodem 14. žaloby (zaznamenání skutečné rychlosti žalobce), je ve vztahu k obsahu rozhodnutí správního orgánu prvního stupně uplatněna zavádějícím způsobem. Žalobce vytrhává z kontextu čtvrtého odstavce na str. 3 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, podle názoru soudu zcela účelově, jedinou větu a vědomě opomíjí kontext celé dotčené části odůvodnění rozhodnutí. Závěr, že rychloměr nemohl zaznamenat jinou výstupní rychlost, než byla skutečná rychlost měřeného vozidla, není závěrem o způsobu fungování rychloměru, ale závěrem o tom, zda bylo měřící zařízení způsobilé řádného užívání a v důsledku toho, zda lze předpokládat (vyvratitelně) správnost výsledku měření. Správní orgán prvního stupně se řádně zabýval tím, jakým rychloměrem bylo měřeno a zda byl tento rychloměr řádně ověřen (ověřovací list rychloměru judikatura správních soudů považuje za veřejnou listinu). Jelikož dospěl v souladu s obsahem správního spisu k závěru, že rychloměr byl řádně ověřen, dospěl k závěru, že byly splněny technické předpoklady pro řádné a správné změření rychlosti. Soud s tímto závěrem souhlasí s tím, že z uvedeného je zřejmé, jak dospěl správní orgán ke svému závěru. Předložená žalobní námitka nijak nevyvrací to, že měřící zařízení fungovalo správně, žalobce nenabízí žádnou jinou hodnověrnou verzi skutkového děje a žalobní námitka je proto nedůvodná.
23. Soud neshledal jako důvodnou námitku nepřezkoumatelnosti postupu správního orgánu, který od naměřené rychlosti odečetl „odchylku“ 3 km/h. Skutečnost, že žalobci byla od naměřené rychlosti odečtena maximální přípustná odchylka 3 km/h, nemůže mít negativní dopad do jeho práv. Naopak v důsledku odečtení této tolerance byl žalobce sankcionován za méně závažný přestupek. Soud má proto za to, že tvrzené „pochybení“ správního orgánu není na újmu veřejných subjektivních práv žalobce a nemůže být proto důvodem pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Pouze na okraj soud konstatuje, že je skutečností veřejně, resp. minimálně z judikatury správních soudů úředně známou, že při měření rychlosti jsou používány v ČR rychloměry kalibrované s jednotnou odchylkou ± 3 km/h vy rychlostech do 100 km/h, což je důsledek požadavku právních předpisů (směrnice č. 75/443/EHS a zákon č. 505/1990 Sb., o metrologii) na používané rychloměry a způsob měření rychlosti.

24. K další námitce, a to, že nebylo nijak prokázáno, že by policisté byli proškolení, a toto nelze presumovat pouze z jejich pracovního zařazení, se již opakovaně vyjádřil Nejvyšší správní soud v řadě svých rozhodnutí. Lze odkázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2017, č. j. 10 As 13/2016-71, dle kterého „*Krajský soud sice sporný žalobní bod rekapituloval jako nedostatek protokolu o proškolení osoby, která obsluhovala měřicí zařízení, avšak dále srozumitelně uvedl, že je nadbytečné zjišťovat, zda k obsluze zařízení jsou policisté oprávněni a proškoleni či nikoliv. To už je záležitostí policejních orgánů, aby ke službě, která má dbát na dodržování právních předpisů na veřejných komunikacích, bylo dohlíženo ze strany kvalifikovaně odpovědných policistů (s. 8 rozsudku). Z toho jasně plyne názor krajského soudu, že absence protokolu o proškolení policisty ve správním spisu sama o sobě nezakládá podezření, že by policista pořídil důkaz výstupem z rychloměru v rozporu se zákonem. [9] Navíc krajský soud správně odkázal na rozsudek ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 18/2011-54, dle něhož soud ve správním soudnictví přezkoumává zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a nikoliv, zda policisté splňují předpoklady pro výkon jednotlivých funkcí. Jakkoli se stěžovatel domnívá, že krajský soud v projednávané věci nesprávně odkázal na poslední cit. rozsudek, tato výtka není důvodná. Závěry tohoto rozsudku nelze izolovat jen a pouze na námitku, že policista, který obsluhoval rychloměr, měl být proškolen. Jelikož stěžovateliův zástupce v různých věcech sériově uplatňuje stejné nebo obdobné námitky, lze navíc instruktivně odkázat např. na rozsudky NSS ze dne 19. 6. 2015, č. j. 2 As 202/2014-50, body 25 a 36, a ze dne 8. 6. 2017, č. j. 9 As 107/2015-52, bod 20.“*
25. Z rozhodnutí citovaných Nejvyšším správním soudem vyplývají shodné závěry. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 6. 2015, č. j. 2 As 202/2014-50, uvedl: „*Ani námitka nezpůsobilosti policistů k měření není Nejvyššímu správnímu soudu neznáma (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2013, č. j. 5 As 110/2012, nebo ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 18/2011-54). Obecně vzato je třeba vycházet z pracovního (a tedy zpochybnitelného) předpokladu, že policistům jsou svěřovány úkoly odpovídající jejich kvalifikaci a pracovními zařazení a že jsou k nim adekvátně proškoleni. Měření laserovým rychloměrem přitom z povahy věci není činností extrémně složitou, kterou by běžný policista po přiměřeném proškolení obvykle nedokázal zvládnout. Lze tedy, nejsou-li konkrétní důvody domnívat se opak, pracovníě vycházet z předpokladu, že měření prováděl policista, který v zásadě věděl, co činí; zejména tak lze soudit v případě, že služba u dopravní policie je pravidelnou náplní práce daného policisty. V daném případě není z dostupných informací patrné, že by o způsobilosti policistů provádět měření byly nějaké pochybnosti-protokol o měření žádnou nepravdivost při měření ani záznam pořízený přímo při projednávání přestupku se stěžovatelem bezprostředně po měření nic takového nenaznačují.“*
26. V rozsudku ze dne ze dne 8. 6. 2017, č. j. 9 As 107/2015-52, uvedl: „*Dle rozsudku kasačního soudu ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3 As 29/2011-51, není rozhodné, zda zasahující policisté byli proškolení k užití měřicího zařízení, podstatné je, zda dodrželi všechna stanovená pravidla pro správné měření rychlosti. Tato pravidla dodržena byla, jinak by vůbec neproběhlo měření. [20] Jak správně poukazuje žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti, ze žádného právního předpisu neplyne policistům povinnost být proškolení k ovládání měřicího zařízení. Interní závazné pokyny policejního prezidenta slouží zejména k vnitřní organizaci a disciplíně v ozbrojeném sboru. Mají vliv pouze na subjekty nacházející se organizačně uvnitř Policie České republiky. Žádným způsobem se nedotýkají ostatních subjektů, tedy nemají žádné vnější účinky. Turzené*

porušení podzákonného právního předpisu (závazný pokyn policejního prezidenta č. 160) tak není pro věc podstatné.“

27. Ve shodě s uvedenými rozhodnutími Nejvyššího správního soudu i zdejší soud konstatuje, že pro přezkum žalobou napadeného rozhodnutí není podstatné, zda se správní orgány zabývaly proškolením policistů. Jestliže lze vycházet z předpokladu, že policistům jsou svěřovány úkoly odpovídající jejich kvalifikaci a pracovními zařazení a že jsou k nim adekvátně proškoleni, bylo na žalobci, aby zpochybnil v přestupkovém řízení schopnost policistů zacházet s rychloměrem. Jestliže žalobce byl v přestupkovém řízení zcela pasivní, nelze nyní dovozovat nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, resp. nedostatečné zjištění skutkového stavu z toho, že nebylo proškolení policistů v řízení prokázáno. Soud zdůrazňuje, že ze skutečnosti, že měření řádně proběhlo, lze dovodit dodržení pravidel pro správné měření rychlosti, a tedy i schopnost policistů rychlost žalobce změřit.
28. Soud neshledal ani v této námitce důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí.
29. Následně nedůvodně žalobce brojil i proti tomu, že správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí vůbec neřešil to, zda bylo postupováno v souladu s Návodem k obsluze, a neřešil ani to, o jaký rychloměr se jednalo, ani nezmínil princip měření, ani výrobní značku atp. a taktéž nedůvodně z opatrnosti uváděl, že pokud bylo měření provedeno radarovým rychloměrem, je zřejmé, že měření bylo provedeno v rozporu s požadavky Návodu k obsluze, neboť bylo zjevně provedeno v zatáčce.
30. V rámci hodnocení uvedené žalobní námitky vycházel soud opět z obsahu správního spisu. Stejně jako soud, tak i žalobce, pokud by do správního spisu řádně nahlédl, by musel být schopen identifikovat rychloměr, kterým byla jeho rychlost měřena. Je sice pravdou, že správní orgán neuvádí ve svém rozhodnutí typ rychloměru, kterým byla rychlost vozidla žalobce změřena, nicméně tento rychloměr je nezaměnitelně v rozhodnutí označen jednak jeho výrobním číslem a dále i číslem ověřovacího listu.
31. Ze souhrnu těchto listin vyplývá, že rychlost žalobce byla změřena rychloměrem typu RAMER 10C, který byl schválen k umístění ve služebním voze Policie ČR zn. Š. O., specifikované v ověřovacím listě i registrační značkou a VIN kódem karoserie.
32. K samotnému typu rychloměru a nutnosti dokazovat návodem k obsluze soud odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, který mj. v rozsudku ze dne 30. 11. 2017, č. j. 4 As 192/2017-39, uvedl: *„Návodem k měřicímu zařízení RAMER 10C, které bylo použito v posuzovaném případě, se přitom Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudku ze dne 17. 8. 2016, č. j. 7 As 309/2015-51. Zde Nejvyšší správní soud s ohledem na obsah návodu k tomuto zařízení a vyjádření autorizovaného metrologického střediska potvrdil závěr krajského soudu, že pokud by nebyl dodržen návod k obsluze, neproběhly by správně interní testy a verifikace měření a snímek by byl anulován, tedy vůbec by nedošlo k zobrazení výsledku měření na displeji radaru ani k jeho uložení. Ze stejného závěru vycházel zdejší soud také v rozsudku ze dne 6. 9. 2017, č. j. 6 As 164/2017-39.“*
33. Soud z obsahu správního spisu neshledal, že by žalobce zpochybnil, že měřicí zařízení splňovalo zákonné požadavky a bylo v souladu se zákonem o metrologii ověřeno. Zároveň

stěžovatel nepopíral, že právě on byl řidičem vozidla, jehož rychlost byla za okolností popsanych ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně změřena a které bylo zachyceno na fotografii na výstupu z měřicího zařízení. V posuzovaném případě tak nevyšly ve správním řízení najevo skutečnosti, které by relevantním způsobem zpochybňovaly výsledek měření rychlosti a činily nezbytným provedení důkazu návodem k měřicímu zařízení RAMER 10C.

34. K proškolení policistů provádějících měření k obsluze rychloměru soud odkazuje na výše uvedené.
35. Zároveň je vhodné odkázat i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5 2015, č. j. 7 As 83/2015-56, ve kterém NSS uvedl, že *„oznámení o přestupku, záznam o přestupku obsahující fotografii měřeného vozidla a údaje o provedeném měření a ověřovací list silničního radarového rychloměru je nutno považovat za plně postačující důkazy o spáchání přestupku, není-li v rámci přestupkového řízení žádný z těchto podkladů jakkoliv zpochybňován.“* S ohledem na procesní pasivitu žalobce v celém přestupkovém řízení nelze přijmout jiný závěr než ten, že žalobce v průběhu přestupkového řízení žádný z podkladů (které byly shodné i v nyní posuzované věci) nezpochybňoval.
36. Pokud nyní namítá, že bylo měřeno v rozporu s návodem k obsluze, neboť bylo měřeno v zatáčce, tak toto své tvrzení nijak relevantně nedokládá a tvrzený letecký snímek soudu nedoložil. S ohledem na to, že rychloměr sám verifikoval výsledky měření, což by v případě nesprávného způsobu měření bylo vyloučeno, měl soud další dokazování za nadbytečné.
37. Nedůvodná je i námitka, že se správní orgány nezabývaly vlastnictvím použitelného rychloměru. Z obsahu ověřovacího listu použitého rychloměru č. 236/16 je zřejmé, že vlastníkem měřidla je Policie ČR, Krajské ředitelství kraje Vysočina, se sídlem v Jihlavě. Jelikož je, jak již soud výše uvedl, třeba ověřovací list považovat za veřejnou listinu, údaj o vlastníku vozidla je součástí správního spisu. Pokud ho správní orgán výslovně neuvedl ve svém rozhodnutí, nemůže to založit jeho nezákonnost, neboť s ověřovacím listem se zjevně seznámil a při rozhodování věci z něj zjevně vycházel, jak vyplývá z obsahu rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.
38. Za důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí (a ani rozhodnutí správního orgánu prvního stupně) nepovažuje soud ani to, že v těchto rozhodnutích není jasné uvedeno, z jaké časové verze správní orgány při svém rozhodování vycházely. Z ustanovení § 7 zákona o přestupcích vyplývá, že odpovědnost za přestupek se posuzuje dle znění účinného v době spáchání přestupku s tím, že pozdější znění se použije pouze tehdy, pokud je pro pachatele příznivější.
39. V rámci rozhodnutí správního orgánu prvního stupně jsou jasné uvedena ustanovení, která správní orgán prvního stupně považoval za relevantní. Vycházel z toho, že žalobce porušil povinnost uloženou mu ustanovením § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu (které v odůvodnění následně odcitoval), čímž spáchal přestupek dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4. téhož zákona, za což mu byla uložena sankce dle ustanovení § 11 odst. 1

písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích ve spojení s ustanovením § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu.

40. Žalobce spáchal přestupek dne 18. 4. 2017, správní orgán prvního stupně ve věci rozhodl dne 8. 6. 2017 a žalovaný 19. 7. 2017. Pro věc proto bylo relevantní znění zákona o silničním provozu účinné od 19. 9. 2016 do 1. 7. 2017 (okamžik spáchání přestupku a okamžik rozhodnutí správního orgánu prvního stupně) a znění účinné od 1. 7. 2018 do 1. 8. 2018. Komparací obou znění dospěl soud k závěru, že textace klíčových relevantních ustanovení je v obou zněních shodná, a to tak, že dle ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu smí v obci jet řidič rychlostí nejvýše 50 km.h-1, a jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla, nejvýše 80 km.h-1, dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4. zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km.h-1 nebo mimo obec o méně než 30 km.h-1, a dle ustanovení § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu se za přestupek uloží pokuta od 1.500 Kč do 2.500 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. f) bodů 1 a 4 a písm. k).
41. Z uvedeného vyplývá, že správní orgány rozhodovaly podle správního znění právních předpisů a žalobce nemohl dojít neuvedením použitého znění právních předpisů s ohledem na ustanovení § 7 zákona o přestupcích k újmě na svých veřejných subjektivních právech.
42. Soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobcem nejsou důvodné. Soudu nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnout.
43. Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřisluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, přiznal soud náhradu nákladů řízení ve výši 1.106 Kč, což představuje cestovné, které žalovaný důvodně vynaložil na zajištění své přítomnosti u soudního jednání. Náklady spojené s dopravou k soudnímu jednání žalovaný řádně doložil technickým průkazem vozidla Š. Y. a výpisem ze serveru mapy.cz, který dokladuje vzdálenost mezi sídlem žalovaného a zdejšího soudu. Žalovaný soudu prokázal, že celková délka cesty byla 192 km a kombinovaná spotřeba použitého vozidla 5,9 l nafty na 100 km, což tabulkové hodnotě dle ustanovení § 4 vyhlášky č. 463/2017 Sb. představuje částku 337 Kč. Spolu s tím náleží žalovanému náhrada za opotřebení vozidla dle ustanovení § 1 citované vyhlášky ve výši 4 Kč za 1 km jízdy, celkem tedy 768 Kč. Soud tuto náhradu nákladů žalovanému přiznal především s vědomím toho, že to byl procesně neúspěšný žalobce, kdo požadoval projednání věci při ústním jednání, avšak jednání se ani žalobce ani jeho právní zástupce nezúčastnili. Podle názoru soudu jsou tak naplněny podmínky ustanovení § 60 odst. 8 s.ř.s., neboť žalovanému by náklady jinak než ve spojení s účastí na jednání nevznikly. Žalobce má jistě právo požadovat projednání věci při nařízeném soudním jednání, nicméně pokud se ho nezúčastní ani on, ani jeho právní zástupce, je na soudu, aby vyhodnotil, zda je možné rozhodnout věc v jejich nepřítomnosti. Stejně jako by byl žalobce povinen nést náklady řízení v případě jeho vinou zmařeného soudního jednání (ustanovení § 147 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s ustanovení § 64

s.ř.s.), pak je zcela na místě, aby nesl i náklady, které žalovanému vznikly, pokud se žalobce ani jeho právní zástupce nedostavili na jednání, které bylo nařízeno výhradně na základě jejich návrhu, jelikož žalovaný souhlasil s projednáním věci bez nařízení jednání, jelikož tyto náklady by žalovanému jinak nevznikly. Soud mimo uvedené dále musí zároveň konstatovat, že cestovné nepovažuje soud za administrativní náklady (na rozdíl od případných nákladů na poštovné apod.), které lze zahrnout pod pojem „běžných nákladů správního orgánu“.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 31. října 2018

Mgr. Petr Sedlák, Ph.D., v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení: B. Z.